

de moderne zakelijkheid tot dogma hebben verheven en alle problemen herleiden tot vragen als: wat kost het en wat levert het op. Nog éénmaal en eigenlijk misschien wel in realiteit de eerste maal gaat Lucie Vuylsteke de barricaden op en voor deze keer brengt zij voor het behoud van het laatste wat haar uit die emancipatieperiode is overgebeleven, alle relaties en politieke achterbannen in stelling.

Het blijkt de moderne zakelijkheids-denkers helaas slechts te stimuleren en met Lucie Vuylsteke moeten allen, die nog eenmaal voor dat 'meer dan alleen maar een gebouw' ten strijde zijn getrokken, pijnlijk ondervinden dat ook herders huurlingen kunnen worden, te koop voor zilverlingen en met het geestelijk erfgoed op gelijke wijze omgaand.

In 1971 wordt de kerk van St. Antonius Abt gesloten en vóór de afbraak definitief plaatsvindt, wordt het gebouw ten gevolge van weifelmoedig uitstelbeleid, ook nog smadelijk geplunderd.

Deze pijn om het verdwijnen van een geestelijk huis, om de geringe appreciatie van echte betrokkenheid, om de lafheid van kerkleiders en het groeiend barbarisme tot in kerk en geestelijk leven toe, heeft Lucie Vuylsteke tot het eind toe met zich meegedragen; zij sprak er weinig meer over, ook haar gewone ironie als hulpmiddel om gekwetsheid te relativeren ontbrak haar op dit punt.

Daarom is het meer dan symbolisch, dat zij die zo volop zich verbonden had geweten met een kerkgemeenschap, in wier kerkgebouw in het midden een zeer aparte plaats was ingebouwd voor elke overledene bij diens laatste kerkgang, nu in bijna volledige afzondering en anonimiteit werd uitgedragen vanuit een kapelletje, waar zelfs geen plaats was voor de kist met haar stoffelijk overschot. Zij moest, als zovele malen in andere situaties tijdens haar leven, buiten blijven staan.

Maar misschien juist daarom en daardoor verdient zij in hoge ere te blijven.